

[Ninn-Hansen.]

stilling klar under det forberedende arbejde, vi har haft, inden vi fremsatte dette forslag, men ønsker selvfølgelig ikke at modsætte os et forslag om udvalgsbehandling, hvis det bliver stillet. Vi regner med som en selvfølge, at denne udvalgsbehandling vil foregå med al fornøden hurtighed, for vi er vel alle interesseret i at få en afslutning på denne diskussion i det høje ting. Det er klart, sådan som der er givet udtryk for det af de to nævnte ordførere, de ærede medlemmer hr. Lannung og hr. Niels Andersen, at når der inden for deres grupper hersker betydelig tvivl om, hvorledes der skal stemmes, så kan vi kun medvirke til i det omfang, vi kan gøre det, at der bliver lejlighed til for de pågældende at overveje sagen, således at de i denne sag kan stemme, sådan som det jo er udtrykt fra alle sider, efter deres overbevisning.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen fremsatte nogle bemærkninger til mig, som jeg forstod var en bebrejdelse for, at jeg ikke på et tidligere tidspunkt havde sagt, at det eneste rigtige ville være en rigsretssag. Jeg tager gerne denne bebrejdelse til mig og vil i denne forbindelse sige til det ærede medlem hr. Aksel Larsen og andre, at hvis ikke man er blevet overbevist om denne sags vanskelighed tidligere, så er man vel blevet det i dag.

Det er da ikke sådan, at vi pludselig siger, at vi ønsker en rigsretsbehandling. En rigsretsbehandling er ikke noget sædvanligt. Det er 50 år siden, vi havde den sidste rigsretssag her i landet. Er der noget at sige til, at vi alle ønsker at gøre os vore overvejelser? Vi ønskede at gøre os disse overvejelser, og vi ønskede med regeringen at føre forhandlinger om, hvorvidt denne sag kunne bringes til en afslutning uden anvendelse af rigsret. Det er sket. Men som meddelt i min fremsættelsestale var rigsretten den eneste mulighed, og den højtærede statsminister har jo yderligere understreget i dag, at det spørgsmål, vi her behandler, er et spørgsmål, der vedrører folketinget. Den højtærede statsminister har, forstod jeg, i sin egenskab af medlem af folketinget taget stilling til det. Med al den autoritet, man med rette tillægger den højtærede statsminister, har statsministeren advaret mod en rigsretssag. Forholdet er

altså det, at i dag er det folketingets sag, om sagen skal indbringes for en rigsret, eller om man skal standse sagen her. Vi har selvfølgelig været nødsaget til at have tid til overvejelserne, når regeringen ikke ønskede at medvirke til at søge en afslutning på den måde, hvorpå vi forhandlede om den i folketingets Grønlandsudvalg.

Der er også fremsat bemærkninger om, at forslagsstillerne ikke tilstrækkelig klart havde angivet, hvorledes man ønskede at rette tiltalen mod fhv. minister Kjærboel. Jeg mener, at forslagsstillerne ved det fremsatte forslag til beslutning fuldt ud har opfyldt de regler, der findes i loven om rigsretten.

Vi har endvidere fulgt den — det skal erkendes — ikke særlig righoldige praksis, vi har her i landet med hensyn til rigsdagsbehandlinger af rigsretssager. Jeg vil gøre opmærksom på, at man i udvalget vedrørende det forslag til beslutning om rigsretstiltale, der i 1909 blev gennemført på initiativ af det radikale venstre, enedes om en formulering, der intet indeholdt om de enkelte straffelovsparagraffer, man ville bringe i anvendelse. Jeg henviser til udvalgsberetningen fra 1909, og jeg tror, at de ærede medlemmer, der vil se det efter, klart kan se, at vi har fulgt samme praksis, som man anvendte dengang.

Må jeg i øvrigt henlede opmærksomheden på rigsretslovens formulering. Den højtærede justitsminister har jo i dag ved flere lejligheder henvist til retsplejeloven. Jeg vil gøre opmærksom på, at den højtærede justitsminister ved behandlingen for 5 år siden af den nye lov om rigsret udtrykkeligt erklærede, at man i det store og hele ønskede at opretholde principperne og fremgangsmåden fra den gamle lov fra 1852, der var blevet til på et tidspunkt, da man havde helt andre retsplejprincipper end dem, der er gældende i dag. Det fremgår jo også af rigsretsloven, at behandlingen af en sag og rejsningen af en tiltale sker på en helt anden måde, end tilfældet er efter de almindelige straffelove.

I lovens § 13, stk. 1, står der:

„Beslutter folketinget at rejse tiltale mod en minister, vælger det samtidig en anklager.“

Folketinget skal altså alene tage beslutning om, hvorvidt man vil rejse tiltale, og